

Infern o paradís?

"Costa Bratva" és la tercera novel·la de Cristina Malagelada

Una imatge de Cristina Malagelada | Cedida

Costa Bratva és la tercera novel·la de Cristina Malagelada i Grau i la primera que publica de forma convencional, en aquest cas a l'editorial Stomberg, ja que les altres dues, *Rere els capoquers* (2009) i *Queixalades de Barracuda* (2014) les va publicar als portals Bubok i Amazon.

La primera sorpresa la trobem en l'autora. Nascuda el 9 de gener de 1976 a Girona, es va doctorar en Bioquímica a la Universitat Autònoma de Barcelona i va marxar a treballar com a investigadora a la Mount Sinai School of Medicine i a la Universitat de Columbia de Nova York. Actualment és al Departament de Biomedicina, a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona on, a més, dirigeix un grup de recerca centrat en les bases moleculars de la neurodegeneració.

Amb aquest currículum la sorpresa rau doncs en el fet que una bioquímica de primer nivell es dediqui a la novel·la negra, un fet que, tot i no ser insòlit, no és gens habitual. Aquí entraria en joc aquell esperit renaixentista de la saviesa total i global que permet tocar disciplines aparentment molt allunyades amb rigor, precisió, geni i habilitat i al que ja no estem gaire acostumats, ja que ciències i lletres cada vegada semblen més allunyades i sovint s'acaben convertint en cèl·lules impermeables.

Però el fet de ser una bioquímica de màxim nivell no seria prou justificació ni prou aval si allò que escriu la Cristina no fos, potent, poderós i ben estructurat. La novel·la que publica Stonberg és una gran novel·la amb un primer gran encert no exempt d'imaginació i de sentit de l'humor: el títol. Costa trobar un bon títol i aquest, sens cap dubte ho és a tots els nivells. *Costa Bratva*, que d'entrada podria semblar un d'aquells desastres editorials que succeeixen de tant en tant, una patinada tipogràfica és en realitat un magnífic joc de paraules, quasi una poesia visual.

Bratva és una paraula russa que té a veure amb les germandats i que també es pot lligar amb les organitzacions mafioses i com que l'objectiu de la Cristina Malagelada és situar un entramat mafiós a la Costa Brava, doncs la troballa és perfecta, adient i ajustada. Però tampoc no n'hi hauria prou amb una científica de prestigi i amb un bon títol i per això cal destacar que *Costa Bratva* és un *thriller* trepidant i magnètic que, segons l'autora, té com a punt d'arrencada les diferents informacions periodístiques que relacionen la Costa Brava amb la presència de màfies russes a la zona i, per tant, la combinatòria curiosa entre indrets d'oci familiar en aparença plàcids i vitals i un centre d'operacions mafioses amb un rerefons de crim i delictes.

La cosa arrenca amb el tràfic de persones i l'arribada d'un grup de noies recent segrestades a una festa de *capos* d'aquesta organització mafiosa que se celebra en un gran xalet de la costa. Al cap de 15 anys, un incendi deixa al descobert unes evidències macabres i es converteix en el catalitzador d'una successió de fets que acabaran conduint la història per camins gens convencionals.

La novel·la juga amb els elements que té a l'abast amb gràcia i habilitat. D'una banda la por dels criminals a ser descoberts, de l'altra l'intriga sostinguda sobre la personalitat dels participants en aquella festa. Pel mig, les activitats mafioses, la crueltat, el funcionament implacable de les organitzacions i, és clar, tots els que, d'una manera o altra, participen de manera més o menys directa en tot el procés d'investigació. Els aborda i els tracta de manera molt particular i aconsegueix donar al conjunt una visió i un tractament molt personals i gens tòpics que s'agraeixen i que, a més, avancen a bon ritme, sense girs innecessaris, sense falses promeses, amb contundència, versemblança i ritme.

Cristina Malagelada ha dibuixat a *Costa Bratva* uns personatges (principals i secundaris) sòlids, creïbles, amb arestes i punts grisos (els bons i els dolents) i això fa que la història tingui força, agafi el lector pel coll i poc menys que l'obligui a continuar endavant amb la lectura, creant la necessitat de saber què passarà més endavant i això, no ens enganyem, és un dels grans mèrits de la novel·la. De fet, a mida que llegeixes vas establint filies i fòbies, complicitats i aversions amb els diferents protagonistes i, a mida que es van posant de manifest aquestes arestes de la personalitat, la història va guanyant atractiu i magnetisme.

Quedeu-vos amb aquest nom i no l'oblideu, Cristina Malagelada. El veureu sovint i per partida doble, com a científica i investigadora de primer nivell, amb descobriments importants contra malalties cruels de la nostra societat i com a novel·lista sòlida, interessant i captivadora amb obres que us encantaran. Seguríssim!